

1987. Június

1987. Júniusában kezdődött... pontosabban Június 17.-én, amikor is először készülődtem, első, komoly randevúmra.

Sokszor közhelyesnek, megszokottnak tűnhet az a tény, az a történet, hogy egy lány szívesen, netán ellenkező esetben, nem szívesen emlékszik vissza az első, úgymond mindent elsöprő, nagy szerelemre, a találkozásra, pillanatokra.

Nálam ez ténylegesen meghatározó volt, későbbi életem alappillére, az emberi lét természetnyiló fázisában. Ha belegondolunk abba, hogy ez a kor mennyi minden olyan hozadékkal, kamaszsággal, szellemi, lelki és testi változással jár, akkor mondhatjuk azt is, hogy ez csak egy első szerelem, egy bimbózó kapcsolat, ami valószínűleg véget is ér, mind addig, amíg tulajdonképpen el sem kezdődik...

Életem egyik legfontosabb személye, a nálam 9 évvel idősebb bátyám, Márk tudtával és engedélyével, teljes tudatában a negatív és pozitív hozadékaival cselekedtem, készülődtem, öltöttem magamra, keresgélve a megfelelő ruhadarabokat. Barátnőm, a velem egyidős Lázár Eszter természetesen segítségemre volt, az első perctől kezdve az elindulásig. Kerestük a csinos, nőies nadrágot, felsőt, melyekre kicsit hosszabb idő elteltével rá is akadtunk. Adtam magamnak kellő időt, hogy mindennel végezni

tudjak, így a készülődést már a konkrét találkozó előtt 3 órával el is kezdtem.

Eszterrel ketten voltunk otthon. Gyönyörű, már a nyarat idéző napot írtunk. A fák zöldelltek az út szélén, a Nap ragyogóan sütött, szinte tükörképet festve a járda burkolatára. Lezárult egy év, egy iskolaév vége, magunk mögött hagyva az elmúlt 9 hónapot. A nyári szünet első napjai elkezdődtek, a szabadság szele már megérintett. Az általános iskola 7. osztályát végeztük június elején, Budapest egy külvárosi részén, Rákospalotán. Én az iskola közvetlen közelében laktam családommal, Szüleimmal, Erzsébettel és Lászlóval, és Bátyámmal, az újonnan épült lakótelepen, Eszter pedig tőlem körülbelül öt perc sétára, a családi házas lakórészben, szüleivel. Hasonló, talán mondhatom, hogy ugyanolyan beállítottsággal, érzésvilággal rendelkezünk és rendelkezünk mind ketten, ezért is alakulhatott ki az a barátság, mely jelentős szelete jelen életemnek is.

Az általános iskolát négy helyszínen jártam ki, melynek oka elsősorban szüleim munkahely változása, illetőleg a nagyobb lakásba való költözés lehetősége. Az első két osztályt Budán, a XII. kerületben, Zugligetben végeztem, ide is születtem. Ez a hely maga a valóságos természetesség, erdők közelsége, egyszerűen csodás és élhető! Fantasztikus gyermekéveket tölthettem itt!

1981-ben továbblépésként elköltöztünk egy külvárosi lakótelepre, a XVII. kerületbe, Rákoskeresztúrra. Újépítésű, szinte még el sem készült lakótelep, aszfalt nélküli utak, bevezetők, a fák még csak kis cserjék, magukban rejtve a

jövőképet, mikor csodálatos lombkoronával, ölelően hajladoztak az út két szélén, a már látható, újdonsült játszóterek körül.

Nem volt messze az iskola, a 3. osztályt kezdtem itt. Szerettem a tanárimat, az osztálytársaimat, rendkívül sok baráttra sikerült szert tennem, sokan a lakótelepen laktak, új beköltözők, ugyancsak, mint mi. Egyik legkedvesebb barátnőm, akivel azonos házban laktunk, csupán egy másik emeleten, Krisztinek hívták. Nagyon sok időt töltöttünk együtt, és egy velünk egykorú fiúval, aki szintén a harmadik emeleten lakott, mint én, közvetlen a mi bejárati ajtónkkal szemben. Ő volt Balázs. A legjobb fiú barátom volt akkoriban, akihez talán plátói szerelem is fűzött, mely sosem volt egyértelmű és kimondott...

Bátyámmal sok időt töltöttünk együtt, mivel szüleink késő estig dolgoztak. Segített a házi feladatokban, közös programokat csináltunk, nem hagyott egyedül sohasem. Tartalmasan töltöttünk minden közös időt, sohasem unatkoztam, gyorsan elteltek az órák. Szerettem ezeket a pillanatokat...

Az iskola utáni szabad órákat többször töltöttem Krisztivel is és a házban lakó barátainkkal. Mivel video, videojáték, sőt még telefon sem volt akkoriban, így rendszerint a ház előtt épült játszótéren ültünk a mászóakák tetején és beszélgettünk. Sok szép idő, kis kamaszkor, emlékezetes évek...

3 évig éltünk itt, majd egy kedvező alkalmat kihasználva közelebb költöztünk a belvároshoz, az előzőekben már említett Rákospalotára, ahol egy nagyon modern lakótelep épült, kezdeti

körülményekkel, föld utakkal. Mit sem számított mind ez, hiszen nagyon tetszetős helyre költöztünk és nem egyedül, hanem két kedves baráti családdal, akikkel ugyanazon szinten laktunk, Balázsékkal és a mellettünk lévő lakásban lakó családdal, Szilviékkal, aki szintén kedves barátnőm volt, és akivel azonos időpontban születtünk, csak nem azonos évben. Szép hosszú, barna hajú lány volt, kedves, mosolygós arccal.

Balázs és családja lakótelep első házába, Szilviék a harmadikba, mi pedig az ötödik házba költöztünk egy gyönyörű, nagy lakásba.

Szinte azonnal megszerettem a környéket, az embereket, az iskolát, ahova először kerültem, mely 2 villamosmegállóra volt az otthonomtól. Meghatározó, kamaszéveket éltem meg itt, ahol is megismerhettem majdani legjobb barátnőmet, Esztert.

– Kész vagy már? – érdeklődött fennhangon, már – már ideges hangleejtéssel Eszter. Állt a fürdőszoba ajtó előtt, rángatta a kilincset.

– Igen, mindjárt, egy perc és jövök! – válaszoltam kissé kiabálva, mert Eszter felpörögve, izgatottan toporgott az ajtó előtt, mintha ettől hamarabb kijöttem volna.

Gyorsan magamra tekertem a törölközőt és kinyitottam az ajtót. Eszter ott állt, 2 centiméterre tőlem és riadt tekintettel meredt rám.

– Úristen! Mit csináltál ennyi ideig a fürdőszobában? Ráadásul még ki sem vagy sminkelve!! Aliz! Megint el fogsz késni, melyet ugye nem szeretnél?! Főleg most nem! – förmedt rám hirtelen, melytől azt hittem meg sem tudok szólalni.

– Jaj, hagyjál már! Eszti, nem fogok elkészni, van még időnk bőven! – válaszoltam nyugodtabb hangon.

Bementem a szobába, magamra öltöttem a már kiválasztott ruhát, mely egy feszülős, világos színű farmernadrág és egy kézzel kötött, szürke denevér ujjú, szexisen átlátszó, sejtelmes pulóver volt. Mind ehhez egy magas sarkú, fekete körömcipő illet, mely egyetlen egy volt a repertoáromban. Nem hordtam, csak kivételes alkalmakkor, vagy ünnepélyeken az iskolában.

Eszter mindvégig ott állt mellettem, szemlélte az eseményeket, idegesebb volt, mint én, aki most készül talán élete legnagyobb és legelső akciójára.

– Fantasztikus! Nagyon csinos vagy! Mind ez után, ha nem lesz beléd szerelmes, akkor egy igazán félresikeredett fickó! – megszólalt Eszter.

– Ne már, Eszti! Ez csak egy farmer... válaszoltam kissé félszegen, némi kérdéssel mondatomban.

– Jól van, gyerünk, menned kell! – sürgetett kedves, egyetlen, együtt érző barátnőm.

Elkészítettem a sminkemet, melyet már gyakorlattal próbáltam alkalmazni, hiszen már majdnem tizennégy éves voltam. Ekkoriban a velünk egyidős lányok már próbálkoztak a sminkeléssel, a nőies öltözködéssel, hiszen ez is felnőtté, nővé válás része volt.

Kiléptünk az ajtón, a lépcsőházba. Nagy gondossággal bezártam a bejárati ajtót, és a lift felé vettük az irányt. A lifttel lefelé mentünk öt emeletet a földszintig, majd a liftből kilépve Eszter átölelt és sűrű jókívánságokkal engedett utamra.